



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 330/2020
24.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Весне Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Пешић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Бранко Михајловић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3378/2019 од 02.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 24.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3378/2019 од 02.09.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3378/2019 од 02.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 5216/17 од 03.04.2019. године, ставом првом изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу на име дуга исплати износ од 499.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана доспелости до исплате, као што је ближе наведено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 110.080,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3378/2019 од 02.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда у делу става првог изреке, којим је обавезана тужена да тужиоцу на име дуга исплати износ од 499.500,00 динара. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, у погледу законске затезне камате, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на досуђени износ исплати законску затезну камату од 28.09.2017. године до исплате. Одбијен је као неоснован део тужбеног захтева тужиоца за исплату затезне камате на појединачне новчане износе, као што је ближе наведено овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је

тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 110.080,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Поступајући у смислу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је установио да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, прописани одредбом става 1. наведеног члана.

Правноснажном пресудом одлучено је тужбеном захтеву којим је тражено да се тужена обавезе да тужиоцу исплати накнаду за пружене адвокатске услуге. Имајући у виду да је побијаном одлуком одлучено о тужиоцевом праву уз адекватну примену одредаба материјалног права, као и да одлука у споровима са овом врстом тражене правне заштите зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају, то Врховни касациони суд налази, да у овој правној ствари не постоји потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 28.09.2017. године, а побијана вредност предмета спора је 499.500,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (1е = 119,3921 динара), представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско правном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић